

рита, наредени едно до друго. Нататъкъ пасе пръснато стадо. Бѣ привечеръ. Файтонътъ спира. Вуйчо ми и баба ми пиха вода и ме покачиха на високото корито и азъ да пия. Когато се приведохъ надъ чучура, чувамъ, че вуйчо казва на овчаря:

— Вземи това момче да ти се навърта около овцитѣ.

Изправихъ се и видѣхъ, че вуйчо поведе баба къмъ файтона. Съ обърнато къмъ мене бледно и изплашено лице тя му заговори нѣщо, което не дочухъ. Коритото бѣше високо, азъ едвамъ четиригодишенъ, не можахъ да скоча възъ камънитѣ наоколо и се разплакахъ. Овчарътъ, взелъ може би като мене работата насериозно, почна да придумва вуйчо ми да не ме оставятъ. Нѣщо каза и турчинътъ-файтонджия. Вуйчо ми отговори по турски, и тойшибна конетѣ. Селянинътъ се спусна да се моли за мене. Азъ пищѣхъ отчаяно, не можейки все още да слѣза отъ чешмата. Но ето чувамъ вуйчо ми да говори на овчаря.

— Добре, иди го свали, ще го вземемъ, ама ако не слуша, пакъ ще го доведемъ.

Когато цѣлъ разтреперанъ, дадохъ обещание, че ще слушамъ вече и ще мирувамъ мене, ме поеа въ файтона. Додето стигнемъ въ града, пламнахъ отъ треска и загубихъ съзнание. Прекарахъ редица дни на легло“.

До трети класъ Кирилъ се училъ въ Стара-Загора, дето служелъ вуйчо му. Връщането въ родния градъ е свързано въ споменитѣ на поета съ една голѣма радостъ. „Направиха ми — разказва той — спретната военна униформа, съ ботушкитѣ му, съ пагонитѣ му, съ шапката му. Излѣзѣхъ ли по улицитѣ, децата се събираха да гледатъ прехласнати „най-малкото